

Fältsergeant May Johansson, Ronneby

May Johansson föddes i Torneryd utanför Ronneby 1923 och kom i unga år i kontakt med Frälsningsarmén i staden, där hon också blev soldat. Arton år gammal reste hon till Göteborg och arbetade där som hembiträde i olika familjer och tillhörde då Göteborgs 1:a kår.

1943 reste May som kadett till officersskolan och var efter utbildningen assistent och senare kårledare vid ett flertal kårer i landet, tills hon 1958 avgick som officer. Under en lång följd av år arbetade hon inom hemtjänsten i Stockholm och tillhörde då Stockholms 8:e kår i Gröndal.

År 1973 flyttade May och hennes man Olof till Asarum, där hon blev hemtjänstkonsulent. När kåren i Karlshamn blev utan officerare ombads May att ta hand om den och utnämndes i samband därmed till fältsergeant. May älskade kårarbetet och ägnade mycket av sin tid till att vara ute bland folk med Stridsropet eller insamlingsbössan till olika ändamål. När till exempel insamlingen "Kunskap till världens barn" var aktuell ordnade May en konsert i Karlshamns konserthus med prominenta talare och den unga Sanna Nielsen som sångerska.

Åren tog ut sin rätt och efter fyllda 80 år orkade May och Olof inte längre ha villan kvar i Asarum utan flyttade till Ronneby. I samband med flytten avtackades May för troget ledarskap för kåren i Karlshamn. Hon behöll dock kontakten med kåren och reste dit till möten så länge hon orkade.

May var en människa med ett stort hjärta. Hon var generös mot alla. Hennes stora intresse var arméns arbete i Lettland, som hon understödde under många år. Men också släkt och vänner var föremål för hennes omtanke. Man åkte aldrig från May utan att ha fått något med sig: blommor, frukt, kakor eller dylikt.

Efter bara en kort tids sjukdom fick May Johansson hembud den 1 augusti. Hon fick leva ett långt och innehållsrikt liv, och hon behöll sin fasta tro på Gud och hans ledning under alla år. Begravningsgudstjänsten hölls i Ronneby kyrka. Officiant var kommandör Ingrid Lindberg. Närmast sörjande är maken Olof och två bröder med familjer, och vi innesluter dem alla i våra förböner. Hoppet om att få mötas i himlen en gång kvarstår.

Eivor Wickberg